

Věc C-866/19

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora**

Datum doručení:

27. listopadu 2019

Předkládající soud:

Sąd Najwyższy (Polsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

19. září 2019

Navrhovatel:

SC

Odpůrce:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie Wydział
Realizacji Umów Międzynarodowych

Předmět původního řízení

Řízení ve věci návrhu SC proti Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Warszawie Wydziałowi Realizacji Umów Międzynarodowych (Instituce sociálního zabezpečení, pracoviště I ve Varšavě, odbor pro realizaci mezinárodních smluv) ohledně výše důchodu.

Předmět a právní základ předběžné otázky

Předmět: výklad čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení

Právní základ: článek 267 Smlouvy o fungování Evropské unie

Předběžná otázka

Musí být čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení vykládán v tom smyslu, že příslušná instituce:

- a) zohledňuje – podle vnitrostátního práva – nepřispěvkové doby v rozsahu nepřekračujícím třetinu součtu příspěvkových dob dosažených na základě vnitrostátního práva a právních předpisů jiných členských států pro účely určení jak teoretické výše dávky (bod i), tak i skutečné výše dávky (bod ii); nebo
- b) zohledňuje – podle vnitrostátního práva – nepřispěvkové doby v rozsahu nepřekračujícím třetinu součtu příspěvkových dob dosažených na základě vnitrostátního práva a právních předpisů jiných členských států pouze pro účely určení teoretické výše dávky (bod i), ale nikoliv skutečné výše dávky (bod ii); nebo
- c) nezohledňuje pro účely určení teoretické výše dávky (bod i), ani skutečné výše dávky (bod ii) doby pojištění dosažené v jiném členském státě při výpočtu limitu nepřispěvkových dob stanoveného vnitrostátním právem?

Dovolávaná ustanovení unijního práva

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2004, L 166, s. 1; Zvl. vyd. 05/05, s. 72) (dále jen „nařízení č. 883/2004“).

Nařízení Rady (ES) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, na osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 18. prosince 2006, kterým se mění nařízení č. 1408/71 (Úř. věst. 2006, L 392, s. 1) (dále jen „nařízení č. 1408/71“).

Rozhodnutí č. H6 ze dne 16. prosince 2010 o uplatňování určitých zásad týkajících se sčítání dob podle článku 6 nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2011, C 45, s. 5) (dále jen „rozhodnutí č. H6“).

Dovolávaná ustanovení vnitrostátního práva

Ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (zákon ze dne 17. prosince 1998 o starobních a jiných důchodech vyplácených z fondu sociálního zabezpečení), Dz. U. z roku 2018, položka 1270, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „důchodový zákon“).

Stručný popis skutkového stavu a původního řízení

- 1 Rozhodnutím ze dne 24. února 2014 Zakład Ubezpieczeń Społecznych, I Oddział w Warszawie (Institute sociálního zabezpečení, pracoviště I ve Varšavě), dále jen „důchodová instituce“), přiznala na základě ustanovení důchodového zákona a nařízení č. 883/2004 SC (pojištěnci) starobní důchod ode dne 5. listopadu 2013.
- 2 Pro stanovení nároku na starobní důchod použila důchodová instituce následující metodu. V první řadě stanovila délku polských příspěvkových dob (104 měsíce). V druhé řadě v celkové době pojištění zohlednila polské nepřispěvkové doby v rozsahu odpovídajícím třetině polských příspěvkových dob (34 měsíce). V třetí řadě, s ohledem na to, že na základě polských dob pojištění pojištěnec nezískal minimální dobu pojištění, aby získal nárok na starobní důchod, přičetla k vnitrostátní době pojištění příspěvkové doby dosažené v Nizozemsku (269 měsíců).
- 3 Tímto způsobem stanovená doba pojištění (vnitrostátní příspěvkové doby + vnitrostátní nepřispěvkové doby + zahraniční příspěvkové doby) byla následně zohledněna při výpočtu teoretické výše dávky podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004. Zatímco skutečná výše dávky byla vypočtena v poměru 138 měsíců polských dob pojištění (příspěvkových a nepřispěvkových v rozsahu třetiny vnitrostátních příspěvkových dob) k 407 měsícům sečtených polských a zahraničních (nizozemských) dob pojištění. Na základě výše uvedeného bylo vypočteno, že z teoretické výše dávky 974,78 polských zlotých (PLN), je třeba pojištěnci vyplácet dávku ve výši 33,9 % z této částky, tj. 335,81 PLN.
- 4 Pojištěnec proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, ve které mimo jiné navrhoval, aby polské příspěvkové doby byly zohledněny ve větším rozsahu. Sąd Okręgowy w Warszawie (Krajský soud ve Varšavě, Polsko) zamítl tuto žalobu rozsudkem ze dne 19. listopadu 2015.
- 5 Pojištěnec podal proti rozsudku Sądu Okręgowego w Warszawie (Krajský soud ve Varšavě) odvolání. Rozsudkem ze dne 9. srpna 2017 Sąd Apelacyjny w Warszawie (Odvolací soud ve Varšavě, Polsko) změnil napadený rozsudek v tom smyslu, že pro účely výpočtu výše dávky náležící pojištěnci uznal jako prokázané nepřispěvkové doby v rozsahu třetiny příspěvkových dob vypočítaných ze součtu příspěvkových dob dosažených v Polsku a v Nizozemsku, přičemž odkázal na rozsudek Soudního dvora ze dne 3. března 2011, Tomaszewska, C-440/09, EU:C:2011:114 (dále jen „rozsudek Tomaszewska“).
- 6 Důchodová instituce podala proti rozsudku Sądu Apelacyjnego w Warszawie (Odvolací soud ve Varšavě) kasační stížnost, v níž napadla to, že soud uložil důchodové instituci při výpočtu dávky na základě čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 zohlednit ve větším rozsahu polské nepřispěvkové doby pojištěnce.

Hlavní argumenty účastníků původního řízení

- 7 Pojištěnec namítá, že důchodová instituce při určování výše dávky k vyplácení pojištěnci neuplatnila článek 45 nařízení č. 1408/71 v souladu s jeho výkladem

přijatým v rozsudku Tomaszewska. Zohlednila totiž nepřispěvkové doby v rozsahu jedné třetiny počítané pouze z příspěvkových dob dosažených v Polsku, ačkoliv podle rozsudku Tomaszewska měla tyto doby zohlednit v rozsahu jedné třetiny ze souhrnně počítaných příspěvkových dob dosažených v Polsku i v Nizozemsku.

- 8 Důchodová instituce však tvrdí, zaprvé, že výklad článku 45 nařízení č. 1408/71 nemůže být v této věci uplatněn. Ukázalo se totiž, že pro to, aby pojištěnec získal nárok na důchod, postačuje k polským dobám pojištění (příspěvkovým i nepřispěvkovým v rozsahu třetiny vnitrostátních příspěvkových dob) přičíst doby pojištění dosažené v jiném členském státě. Podle důchodové instituce rozsudek Tomaszewska má být uplatňován pouze tehdy, když se po použití způsobu výpočtu doby pojištění provedeného v této věci ukáže, že pojištěnec nezískal minimální požadovanou dobu pojištění. Teprve tehdy je možné k vnitrostátním příspěvkovým dobám přičíst zahraniční příspěvkové doby a ze sečtených dob pojištění (vnitrostátních i zahraničních) vypočíst maximální podíl vnitrostátních nepřispěvkových dob (třetina příspěvkových dob). Zadruhé, rozsudek Tomaszewska se týkal výkladu čl. 45 odst. 1 nařízení č. 1408/71 (kterému odpovídá článek 6 nařízení č. 883/2004), nikoliv čl. 46 odst. 2 nařízení č. 1408/71 (kterému odpovídá článek 52 nařízení č. 883/2004). Zatřetí, použití výkladu čl. 45 odst. 1 nařízení č. 1408/71 přijatého v rozsudku Tomaszewska by vedlo k tomu, že by polské nepřispěvkové doby byly zohledněny ve větším rozsahu než-li to vyplývá z polského práva, což by dále vedlo, na jednu stranu, k většímu podílu polského systému sociálního zabezpečení na dávce náležící pojištěnci a, na druhou stranu, k menšímu podílu na financování této dávky pojistným systémem z jiného členského státu, jemuž byly odváděny příspěvky pojištěnce po mnohem delší dobu než systému polskému. Začtvrté, z bodu 2 rozhodnutí č. H6 vyplývá, že doby sdělené pojistnými institucemi jiných členských států se sčítají bez zpochybňování jejich kvality, tedy polská pojistná instituce nemůže být povinna zohlednit vnitrostátní doby pojištění ve větším rozsahu (jakožto důsledek přičtení zahraničních dob), než to vyplývá z vnitrostátního práva.

Stručné odůvodnění žádosti

- 9 Podle Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud) čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 je možné vykládat třemi způsoby, které jsou promítnuty v předběžné otázce.
- 10 První z možností výkladu se opírá o rozsudek Tomaszewska. Z tohoto rozsudku vyplývá, že čl. 45 odst. 1 nařízení č. 1408/71 je třeba vykládat v tom smyslu, že „při určování minimální doby pojištění požadované vnitrostátním právem pro získání nároku na starobní důchod migrujícím pracovníkem musí příslušná instituce dotyčného členského státu pro účely stanovení limitu, jenž nesmí přesáhnout nepřispěvkové doby ve vztahu k příspěvkovým dobám, jak jsou upraveny právními předpisy tohoto členského státu, přihlídnout ke všem dobám pojištění získaným v průběhu výdělečné činnosti migrujícího pracovníka, včetně dob získaných v jiných členských státech“. Sąd Apelacyjny w Warszawie

(Odvolací soud ve Varšavě) použil tento závěr také pro určení částek, jež jsou uvedeny v čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004.

- 11 Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud) poukazuje na to, že podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 se teoretická výše dávky rovná dávce, na kterou by dotyčná osoba měla nárok, pokud by všechny doby pojištění nebo bydlení získané podle právních předpisů ostatních členských států byly získány ke dni přiznání dávky podle právních předpisů, které uplatňuje. Podle Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud) dotyčné ustanovení nařízení č. 883/2004 kopíruje řešení přijaté v čl. 45 odst. 1 nařízení č. 1408/71 (nyní článek 6 nařízení č. 883/2004). A to ve výsledku znamená, že je možné jej vykládat podle názorů vyjádřených v rozsudku Tomaszewska.
- 12 Z obsahu čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 jednoznačně vyplývá, že při výpočtu teoretické výše dávky je třeba přijmout právní fikci, podle níž je třeba všechny doby pojištění získané v jiných členských státech považovat za získané v Polsku. Jelikož se polské právo opírá o řešení, podle něhož se nejdřív sčítají příspěvkové doby a teprve potom se určuje limit třetiny nepřispěvkových dob, přijetí výše uvedené právní fikce a uplatnění úvahy použité v rozsudku Tomaszewska vede k závěru, podle něhož je třeba sečíst polské a nizozemské příspěvkové doby a teprve následně vypočíst limit třetiny příspěvkových dob jakožto horní limit polských nepřispěvkových dob. Tímto roste teoretická výše dávky, poněvadž se prodlužuje celková doba pojištění zohledňována při jejím určování.
- 13 V této věci by to znamenalo prodloužení této doby ze 407 měsíců na 445 měsíců (104 měsíce příspěvkových dob + 72 měsíce nepřispěvkových dob s limitem jedné třetiny počítané ze součtu vnitrostátních a nizozemských příspěvkových dob, který činí 373 měsíců + 269 nizozemských příspěvkových dob).
- 14 Při uplatnění takovéto úvahy se v této věci zvyšuje počet polských nepřispěvkových dob, jež mohou být zohledněny. Ve výsledku se zvyšuje také „délka dob pojištění“ dosažených v Polsku ve vztahu k celkové délce dob pojištění dosažených na základě polských a nizozemských právních předpisů (čl. 52 odst. 1 písm. b) bod (ii) nařízení č. 883/2004) ze 138 měsíců (104 měsíce příspěvkových dob + 34 měsíce nepřispěvkových dob) na 176 měsíců (104 měsíce příspěvkových dob + 72 měsíce nepřispěvkových dob). Ve výsledku se zvyšuje také podíl dávky vyplácené polskou institucí (v rámci proporční dávky), který roste z 33,9 % na 39,5 % (namísto 138 ku 407 měsícům je to 176 ku 445 měsícům). V důsledku toho pojištěnec získá vyšší dávku od příslušné polské instituce.
- 15 Takový výklad čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 vyžaduje přijetí předpokladu, podle něhož rozsudek Tomaszewska může být uplatněn nejenom pro získání nároku na dávku, ale také pro výpočet její výše. Ve prospěch přijetí takového předpokladu hovoří udržení soudružnosti mezi pravidly pro výpočet

důchodové doby nezbytné pro získání nároku na dávku a pravidly výpočtu doby pojištění pro výpočet výše dávky.

- 16 Vzhledem k tomu, že v judikatuře Soudního dvora bylo již potvrzeno, že formulace obsažená v článku 45 nařízení č. 1408/71 (nyní čl. 6 nařízení č. 883/2004) „jako by [tyto doby] byly získány podle právních předpisů, které tato instituce uplatňuje” musí být vykládána v tom smyslu, že polská důchodová instituce je povinná zohlednit polské nepřispěvkové doby v maximální výši jedné třetiny polských a zahraničních příspěvkových dob, tak analogicky znějící formulaci v čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení 883/2004 („pokud by všechny doby pojištění [...] byly získány [...] podle právních předpisů, které uplatňuje”) je třeba vykládat stejným způsobem. V obou případech se totiž jedná o právní fikci, podle níž se na doby pojištění v jiných členských státech hledí tak, jako by byly získány v Polsku.
- 17 Na takový způsob výkladu článku 52 nařízení č. 883/2004 poukazuje Soudní dvůr v bodě 42 rozsudku ze dne 7. prosince 2017, Zaniewicz-Dybeck, C-189/16 (EU:C:2017:946). Je v něm uvedeno, že z obdobného ustanovení obsaženého v nařízení č. 1408/71 vyplývá, že příslušná instituce vypočítává teoretickou výši dávky, na níž má dotčená strana nárok, tak, jako by „všechny doby práce, které získala v jednotlivých členských státech, byly získány v členském státě příslušné instituce”. V jiných rozhodnutích Soudní dvůr používá formulaci „jako by pojištěná osoba vykonávala veškerou svoji profesní činnost výhradně v daném členském státě“ (rozsudky ze dne 21. července 2005, Koschitzki, C-30/04, EU:C:2005:492, bod 27; ze dne 21. února 2013, Concepción Salgado González, C-282/11, EU:C:2013:86, bod 41, a ze dne 26. července 1980, Menzies, 793/79, EU:C:1980:172, bod 10).
- 18 Soudní dvůr je také názoru, že zásada národního zacházení neznamená, že mají být z doby pojištění vyloučeny ty doby, které byly započteny jako doby pojištění získané v jiném členském státě (např. doba vojenské služby: rozsudek ze dne 15. prosince 1993, Fabrizio a další v. Office national des pensions, C-113/92, EU:C:1993:930, bod 25), a to i za situace, kdy tyto doby nejsou započítávány dle právních předpisů členského státu příslušné instituce. Toto stanovisko může hovořit – *a contrario* – ve prospěch započtení polských nepřispěvkových dob ve větším rozsahu než je rozsah vyplývající z vnitrostátního práva.
- 19 Ve prospěch tohoto výkladu článku 52 nařízení č. 883/2004 může také hovořit obecná zásada, kterou se řídí Soudní dvůr při výkladu ustanovení tohoto nařízení, podle níž je jeho ustanovení třeba vykládat ve světle účelu stanoveného v článku 45 SFEU (dříve článek 39 [48] SES). Tento účel předpokládá, že „migrujícím pracovníkům nelze snížit dávky sociálního zabezpečení v důsledku toho, že využili práva na volný pohyb” (rozsudky ze dne 21. února 2013, Concepción Salgado Gonzalez, C-282/11, EU:C:2013:86, bod 43 a citovaná judikatura), což znamená, že při uplatňování ustanovení o koordinaci se nemůže situace migranta zhoršit (rozsudky ze dne 17. prosince 1998, Aristóteles Grajera Rodriguez, C-153/97, EU:C:1998:615, bod 17; ze dne 9. října 1997, Antonio Naranjo Arjona, C-

31/96, C-32/96 a C-33/96, EU:C:1997:475, bod 22, a ze dne 9. srpna 1994, Reichling v. INAMI, C-406/93, EU:C:1994:320, body 21 až 24).

- 20 Dále Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud) poukazuje na to, že Soudní dvůr již konstatoval, že účelem článku 46 nařízení č. 1408/71 je „zajistit pracovníkovi maximální teoretickou výši, na jakou by mohl mít nárok, pokud by veškeré doby pojištění byly dovršeny v daném členském státě“ (rozsudek ze dne 21. července 2005, Koschitzki, C-30/04, EU:C:2005:492, bod 28). Realizace tohoto účelu zase vyžaduje, aby byly zohledněny nepřispěvkové doby ve vztahu k celkovému součtu příspěvkových dob získaných v rámci působnosti práva sociálního zabezpečení příslušné instituce a v jiných členských státech (rozsudek ze dne 18. února 1992, Antonietta Di Prinzio, C-5/91, EU:C:1992:76, bod 56).
- 21 Druhá výkladová varianta se opírá o předpoklad, podle něhož rozsudek Tomaszewska má vliv na výklad článku 52 nařízení č. 883/2004 pouze částečně. A sice úvaha učiněna Soudním dvorem ve výše uvedeném rozsudku může být použita výlučně při určování teoretické výše dávky [článek 52 odst. 1 písm. b bod (i) nařízení č. 883/2004], jelikož v dotyčném ustanovení je jednoznačně stanoveno, že je tuto částku třeba vypočítat pomocí uplatnění právní fikce, podle níž pojištěnec dosáhl všech zohledněných dob v Polsku. Tato úvaha však nemůže být uplatněna při výpočtu skutečné výše dávky. Vyžaduje to však takový výklad čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004, ze kterého by vyplývalo, že poměr mezi částkou vyplacenou příslušnými institucemi dvou členských států je třeba určit pomocí samostatného součtu dob pojištění z každého z členských států (podle pravidel platných v těchto členských státech), v němž byl pojištěnec účastníkem sociálního zabezpečení, a podle jiných pravidel za účelem určení teoretické výše dávky a skutečné výše dávky.
- 22 Ve prospěch takového výkladu čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 může hovořit skutečnost, že v tomto ustanovení je zmiňováno pouze zohlednění dob pojištění získaných na základě vnitrostátních právních předpisů příslušné instituce (v této věci se jedná o polské právní předpisy). Tyto doby jsou následně vztaženy k celkové délce dob pojištění získaných na základě právních předpisů všech členských států, jež se vztahovaly na pojištěnce v průběhu jeho profesní kariéry.
- 23 Takový výklad se může zdát kontroverzní. Zavádí totiž odlišná pravidla určování celkové doby pojištění pro výpočet teoretické výše dávky a pro výpočet skutečné výše dávky k vyplácení. V případě výpočtu teoretické výše dávky budou vnitrostátní a zahraniční příspěvkové doby sečteny za účelem určení maxima vnitrostátních nepřispěvkových dob, jež mohou být zohledněny. U výpočtu skutečné výše dávky budou součástí celkové doby pojištění jenom ty doby pojištění, které byly získány podle právních předpisů každého ze členských států, přičemž tyto doby budou sečteny zvlášť. V této věci by pro účely výpočtu teoretické výše dávky celková doba pojištění činila 445 měsíců, zatímco pro účely výpočtu skutečné výše dávky pouze 407 měsíců. Zvýšila by se teoretická výše dávky a skutečná výše dávky vyplácená polskou důchodovou institucí. Nicméně by nevzrostl podíl polského systému sociálního zabezpečení na financování

důchodového plnění náležitých pojištěnci, poněvadž namísto 39,5 % podle první varianty by činil 33,9 %.

- 24 Pro přijetí takového výkladu čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2003 může hovořit názor vyjádřený v rozsudku ze dne 26. června 1980, *Menzies* (793/79, EU:C:1980:172), ve kterém bylo konstatováno, že určité doby pojištění jsou zohledňovány pro účely výpočtu teoretického výše dávky, avšak již nejsou zohledňovány pro účely výpočtu skutečné výše dávky (bod 12 tohoto rozsudku; ale také rozsudek ze dne 3. října 2002, *Angel Barreira Perez*, C-347/00, EU:C:2002:560, bod 32).
- 25 Zatímco třetí varianta výkladu předpokládá, že rozsudek *Tomaszewska* může být uplatněn pouze pro účely získání nároku na důchod, nikoliv pro účely výpočtu jeho výše. V takovém případě doby pojištění v jiném členském státě nejsou vůbec zohledňovány při výpočtu limitu (třetina příspěvkových dob) nepřispěvkových dob, které mohou být zohledněny při výpočtu výše dávky.
- 26 Koncepce, kterou prosazuje důchodová instituce, může najít podporu v rozlišení prováděném Soudním dvorem mezi pravidly pro získání nároku na důchod a pravidly pro výpočet jeho výše (rozsudek ze dne 12. září 1996, *Lafuente Nieto v. Instituto Nacional de la Seguridad Social a Tesorería General de la Seguridad Social*, C-251/94, EU:C:1996:319, bod 49) a v bodě 2 rozhodnutí č. H6. Nicméně výše uvedený rozsudek jakož i rozhodnutí byly vydány před rozsudkem *Tomaszewska*.
- 27 Ve prospěch přijetí třetí výkladové možnosti může hovořit skutečnost, že v článku 6 nařízení č. 883/2004 (jež je obdobou čl. 45 odst. 1 nařízení č. 1408/71) je uvedeno, že doby pojištění v jiném členském státě mají být zohledněny „v nezbytném rozsahu“. Pakliže je pravidlem zohledňování těchto dob příslušnou institucí členského státu pouze v „nezbytném rozsahu“, je možné konstatovat, že rozsudek *Tomaszewska* má být uplatňován pouze za takových skutkových okolností, za kterých pojištěnec na základě zvláště sečtených příspěvkových a nepřispěvkových dob pojištění z každého členského státu, v němž byl pojištěn, nemůže získat nárok na dávku. Zatímco v této věci pojištěnec získal nárok na důchod, aniž by bylo třeba uplatnit výpočet celkové doby pojištění použitý v rozsudku *Tomaszewska*, tedy nebylo potřeba zohledňovat dobu pojištění v jiném členském státě, aby byla dosažena doba nezbytná k získání nároku na dávku. Článek 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 je tedy možné chápat v tom smyslu, že když není potřeba použít dobu pojištění dosaženou v jiném členském státě za účelem získání nároku na důchod, tak tato doba nebude zohledněna při určování délky vnitrostátní doby pojištění (jakožto součtu vnitrostátních příspěvkových dob a vnitrostátních nepřispěvkových dob v rozsahu dosahujícím maximálně jedné třetiny vnitrostátních a zahraničních příspěvkových dob).